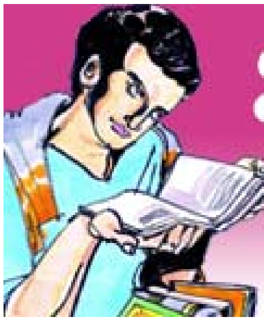

ఏ పుట్టలో ఏమున్నదో

- అత్తలూరి విజయలక్ష్మి

(గత సంచిక తరువాయి)

6

లీలమ్మ, శారద ఉదయాన్నే లేచి ఇంట్లో వాళ్ళకు వంటలు చేసిపెట్టి, ఆరున్నరకల్లా బయలుదేరారు. వాళ్ళతోపాటు వెళ్ళాలి అనుకున్న ఆదినారాయణ కొంచెం నలతగా ఉండి లేవలేకపోవడంతో ఇద్దరే వెళ్ళారు.

వాళ్ళ అజ్ఞానానికి విచారిస్తూ భాస్కర్ ఉదాసీనంగా ఉండిపోయాడు.

తనకి బాగా తెలిసిన ట్రావెల్స్ కి ఫోన్ చేసి మంచి డ్రైవర్ని పిలిపించాడు. శారద వాళ్ళ కారులో ఇద్దరు ఆడవాళ్ళు, జానకిని వెతుక్కుంటూ మరో ఊరికి వెళ్తుంటే తనది చేతకానితనమా, నిస్సహాయతా అర్ధం కాలేదు భాస్కర్ కి. కానీ వాళ్ళలా తను బాబాలను, స్వామిజిలను నమ్మి వెళ్ళడం మూర్ఖత్వమే కాదు చేతకాని తనం కూడా అనిపించింది.

స్విఫ్ట్ కారు నిజామాబాద్ బయలుదేరింది.

డ్రైవర్ కి దారి స్పష్టంగా తెలిసినా భాస్కర్ మరోసారి నాగోల్ మీదుగా ఉప్పల్ క్రాస్ రోడ్స్ నుంచి ఎలా వెళ్ళాలో చెప్పాడు.

అప్పటికే ట్రాఫిక్ క్రమంగా పెరుగుతూ, ప్రతి సిగ్నల్ దగ్గరా ఆగుతూ క్లాక్ టవర్ దగ్గరకు వచ్చేసరికి గంట దాటింది. "ఈ లెక్కన ఎన్నింటికి చేరుతామో" అంది లీలమ్మ.

శారద అవును అన్నట్టుగా తల పంకించి బయటికి చూడసాగింది.

గ్రీన్ లైట్ వెలిగింది. కారు ముందుకు కదిలి కొంత దూరం వెళ్ళి యూ టర్న్ తీసుకుని ఎడం పక్కకి తిరిగింది.

"హమ్మయ్య ఇక్కడనుంచి పెద్దగా ట్రాఫిక్ ఉండదులెండి" అంది శారద నిట్టూరుస్తూ.

"మనం వెళ్లేసరికి స్వామివారు పూజ పూర్తి చేసుకుని భక్తులకి దర్శనం ఇస్తుంటారు కాబోలు" అంది లీలమ్మ.

శారద కూడా అదే అనుకుంది.

"పోనిలే.. ఆయన దర్శనం అయి, పిల్ల జాడ చెబితే చాలు" అందావిడ మళ్ళీ.

"చెప్తారు లెండి" ఆవిడని ఓదారుస్తూ అంది శారద.

"ఏంటో .. ఈ వయసులో ఈ దౌర్భాగ్యం ఏంటమ్మా ఖర్మ కాకపోతే ..." అంటూ జానకి చిన్నతనం దగ్గరనుంచి ఆమె స్వభావం, ఆమె సాత్వికత, ఆమె చదువు, పెళ్ళి అన్ని విషయాలు చెప్పసాగింది లీలమ్మ.

శారదకి జానకి స్వభావం బాగా తెలుసు. సాత్వికురాలు, కుటుంబానికే అంకితం అయిన స్త్రీ. భర్తంటే ప్రేమ, పిల్లలంటే ప్రాణం... తనకంటూ స్వంత జీవితం అనేది లేదని వాళ్ళే తన జీవితం అని నమ్మిన అమాయకురాలు.

అయితే అనూహ్యంగా జానకి ఈ మధ్య కొంచెం పరధ్యానంగా, చికాకుగా ఉండడం తనూ గమనించింది. ఇదివరకు కొత్త సినిమా రాగానే కొత్త సినిమా వచ్చిందిటగా శారదా.. మంచి సినిమానా, వెళ్దామా అంటూ ఇంటికి వచ్చేసేది. ఇటివల తమాషాగా మారిపోయింది. తను వెడదామన్నా వద్దులే శారదా ఇంట్రస్టు లేదు అంది.. ఒక షాపింగ్, సినిమా, ఆఖరికి గుడికి కూడా ఎంతో బలవంతం చేస్తే తప్ప ఇంట్లో నుంచి కదలని జానకి హటాత్తుగా ఎక్కడికి మాయమైపోయింది. కావాలని ఇల్లు విడిచి వెళ్ళిందా.. ఎందుకు? ఏదన్నా బలమైన కారణం ఉండాలికదా!

తార్నాక క్రాస్ రోడ్ దగ్గరకి వస్తోంది.. హటాత్తుగా శారద దృష్టి రోడ్డుకి రెండు పక్కలా పెట్టిన ఫ్లేక్సిల మీదకి పోయింది..

మహేంద్ర బాబా.. అపర షిరిడి సాయిబాబా.. అద్భుతమైన శక్తులు కలిగిన బాబాని దర్శించుకోండి.. మీ సమస్యల నుంచి సాంత్వన పొందండి.. మీ అమ్మాయి వివాహం కావడం లేదా? మీ అబ్బాయికి అమెరికా వెళ్ళడానికి వీసా రాలేదా.. మీకు సంతానం కలగలేదా.. మీ భర్త మిమ్మల్ని హింసిస్తున్నారా ... ఎలాంటి సమస్య అయినా తన దివ్య శక్తులతో చిటికెలో మాయం చేసే బాబా గారు.. సంగారెడ్డి సమీపంలోని సాయిబాబా ఆలయం ..

వెనక నుంచి గట్టిగా హరన్ మోతలకి చిరాగ్గా తల వెనక్కి తిప్పి చూసింది శారద.

వెనకాల చాలా వెహికేల్స్ ఆగి ఉన్నాయి. సిగ్నల్ పడింది కదా.. సెన్స్ ఎందుకు ఉండదు వీళ్ళకి ... ఊరికే హరన్ మోగిస్తారు.. అనుకుంటూ లీలమ్మ వైపు చూసి ఆవిడకి మహేంద్ర బాబా ఫ్లెక్సీ చూపిస్తూ అడిగింది “ఆయనేనా మీరు చెప్పిన బాబాగారు.”

ఆవిడ రోడ్ మీదనుంచి ఫ్లెక్సీ ల వైపు చూసింది.. “ఆ ఆయనే... చూశావా మొహంలో ఎంత తేజస్సో” అంది భక్తిగా వెలిగిపోతున్న మొహంతో.

శారద పరీక్షగా చూసింది.. గడ్డం , కాషాయ వస్త్రాలు, మెడలో గుత్తులుగా ఉన్న హారాలు..

ఆవిడకి కనిపించిన తేజస్సు శారదకి కనిపించలేదు.

“వీరిని కూడా ఓ సారి దర్శించుకుందాం శారదా!” అందావిడ.

“అలాగే లెండి చూద్దాం విద్యానందస్వామి గారి దగ్గర పని అయాక వీలయితే ఆయన్ని కూడా దర్శించుకుందాం” అంది శారద అంతగా ఆసక్తి చూపించకుండా.

కారు మరికొద్ది సేపటికి హైవే మీదకి చేరింది.

శారదకి నెమ్మదిగా కళ్ళ మీదకి నిద్ర ఆవరించింది కళ్ళు మూసుకుంది.

క్లాస్ నిశ్శబ్దంగా ఉంది. ఇంగ్లీష్ లెక్చరర్ చెప్తున్న పాఠం వినడంలో అందరూ పూర్తిగా మునిగిపోయి ఉన్నారు.....

What is illusion... do u think that the man's experience is an illusion... no it was not illusion ... after some months have passed he realized that it was not illusion... and it was not a dream... it's real.... It's true.... ఆవిడ మధురమైన స్వరం ప్రవాహంలా సాగిపోతోంది..

మొత్తం విద్యార్థులంతా నిశబ్దంగా వింటున్నారు..

కానీ, అవంతి దృష్టి మాత్రం లెక్చర్ మీద లేదు. తన పక్కనే కూర్చున్న చరిత మీద ఉంది. మూడు రోజులనుంచి తల్లి పట్ల బెంగతో, వేదనతో , దుఖంతో దాదాపు పిచ్చిదానిలా ప్రవర్తించిన చరిత ఇవాళ ప్రశాంతంగా కనిపిస్తోంది. ఎంతో కాన్సెన్ట్రేషన్ తో లెక్చర్ వింటోంది. ఇలాంటప్పుడు తనని డిస్టర్బ్ చేస్తే చరితకి కోపం వస్తుంది. కానీ కుతూహలం అవంతిని ఆగనివ్వడం లేదు.

చరిత ఇలా ఉందంటే బహుశా ఆంటి ఇంటికి వచ్చి ఉంటుంది. హమ్మయ్య.. అవంతికి నిశ్చింతగా అనిపించింది. అసలు ఆంటీ ఎక్కడికి వెళ్లిందో చరితని అడిగితే తెలుస్తుంది. కొంచెం చరితకి దగ్గరగా జరిగింది.

“చరితా!” ఎవరూ వినకుండా సన్నని గొంతుతో పిలిచింది,

చరిత తల తిప్పి అవంతి వైపు ప్రశ్నార్ధకంగా చూసింది.

“మీ మమ్మీ ఇంటికి వచ్చిందా చరితా?” గుస గుసగా అడిగింది అవంతి.

అప్పుడప్పుడే క్లాసుల మీద, చదువు మీద ధ్యాస మళ్ళించుకుంటున్న చరిత ఉలిక్కిపడింది.

సూటిగా అవంతి వైపు చూసింది.

అవంతి కళ్ళల్లో ఆత్రుత ... భయం ...

మళ్ళీ అడిగింది... “మీ మమ్మీ వచ్చిందా..”

చరిత చూపులు ఎదురుగా ఉన్న లెక్చరర్ వైపు తిప్పుకుని నెమ్మదిగా అంది “ ఇప్పుడెందుకు అడుగుతున్నావు.. అయినా చెప్తున్నా విను.. వస్తుంది... కచ్చితంగా వస్తుంది.“

“అవునా! ” అవంతి స్వరంలో నిశ్చింత.

“ఎక్కడికి వెళ్లిందో తెలిసిందా?”

“లేదు ... ప్లీజ్ డిస్టర్బ్ .”

అవంతి ఆశ్చర్యంగా ఇంకా ఏదో అడగబోయి సంశయంగా ఆగిపోయింది.

ఇంకా రాలేదా... వస్తుంది అని ఇంత నిశ్చింతగా ఎలా చెబుతోంది చరిత. బహుశా ఆవిడ ఎక్కడికి వెళ్లిందో తెలిసి అంకుల్ వెళ్ళారేమో తీసుకురావడానికి. ఎక్కడికి వెళ్లి ఉండచ్చు?

“అంకుల్ తీసుకు వస్తారా? “

ఈసారి అవంతి ప్రశ్నకి చరిత సమాధానం చెప్పలేదు. సీరియస్ గా లెక్చర్ వినసాగింది.

అవంతి లెక్చరర్ వైపు అసహనంగా చూసింది. ఈ క్లాసు ఎప్పుడు అయిపోతుందో.. ఈవిడ ఎప్పుడు వెళ్ళిపోతుందో ... విసుగ్గా చూడసాగింది.

పది నిమిషాల్లో క్లాస్ అయిపొయింది.

అవంతి చరితని ఆత్రంగా అడిగింది “ఆంటి ఎక్కడికి వెళ్లారు? ఎప్పుడు వస్తారు? అసలు ఎందుకు వెళ్ళారు? చెప్పు చరితా నాకు చాలా టెన్షన్ గా ఉంది..”

చరిత అవంతి వైపు చూసి “లైబ్రరీ కి వెళ్దాం పద” అంటూ కూర్చున్న దగ్గరనుంచి లేచింది.

అవంతి ఉత్సాహంగా లేచి అనుసరించింది.

లైబ్రరీకి వెళ్ళాక చెప్పింది చరిత. “అమ్మ ఎక్కడికి వెళ్లిందో తెలియదు.. కానీ ఒక బాబా గారు అమ్మ ఎక్కడ ఉందో చెప్తారుట .. అమ్మమ్మ , శారద ఆంటి ఆయన దగ్గరకు వెళ్ళారు..”

అవంతి ఆశ్చర్యంగా చూసింది. “బాబాగారు చెప్తారా.. ఎలా?”

“ఆయనతో అమ్మవారు మాట్లాడతారుట ... బాబా గారు అమ్మవారిని అడిగి చెప్తారు.”

“నిజమా.!..” కళ్ళు పెద్దవి చేసి చూసింది అవంతి. ఆ కళ్ళల్లో నమ్మకం, అపనమ్మకం, ఆశ్చర్యం, కుతూహలం అనే అనేక రకాల భావాలు కదలాడసాగాయి. ఏం చెప్తారు..

“ఏమో! ఎక్కడికి వెళ్ళింది చెప్తారు... ఎప్పుడు వస్తుంది కూడా చెప్తారు.”

“ఇంకా ఏం చెప్తారు.. అంటే మనం డాక్టర్ అవుతామా, ఇంజనీర్ అవుతామా చెప్తారా?”

చరిత చిత్రంగా చూసింది. “ మనం డాక్టర్ అవాలని కదా సైన్సు తీసుకున్నాము. ఇంజనీరు ఎలా అవుతాము?”

అవంతి ఆలోచిస్తూ అంది “బాబాగారు కదా .. అమ్మవారితో మాట్లాడి మనకి ఇష్టం లేని చదువు చదవకుండా అడ్డుపడరూ..”

“నీకు మెడిసిన్ ఇష్టం లేదా?”

“లేదు ...” నిట్టూర్చి అంది అవంతి “అమ్మ ఫోర్సు చేసింది అందుకే సైన్సు తీసుకున్నాను..”

“నీకు ఏమిష్టం?”

అవంతి చరిత వైపు సూటిగా చూసి, మొహం తిప్పేసుకుని “నాకు అసలు చదువే ఇష్టం లేదు.. తొందరగా పెళ్లి చేసుకుని మా ఇంటినుంచి వెళ్ళిపోవాలని ఉంది.”

చరిత ఉలిక్కి పడ్డట్టు చూసింది.. “ఎందుకు?” విస్మయంగా అడిగింది.

అవంతి మాట్లాడలేదు.. తల వంచుకుని గోళ్ళు చూసుకోసాగింది.

“ఏమైంది అవంతి ... ఎందుకు మీ ఇంట్లో నుంచి వెళ్ళిపోవాలని అనుకుంటున్నావు?” ఆప్యాయంగా అడిగింది చరిత అవంతి చేయి పట్టుకుని.

అవంతి కళ్ళ నుంచి జల, జలా రాలాయి కన్నీళ్ళు..

“అరే ఏడవకు... ఎందుకేడుస్తున్నావు? ప్లీజ్ చెప్పు అవంతీ “ అవంతి కన్నీళ్ళు తుడిచింది.

“నాకు మా అమ్మంటే అసలు ఇష్టం లేదు చరితా.. అసలు మీ అమ్మ బదులు మా అమ్మ ఇంట్లోనుంచి వెళ్ళిపోతే బాగుండేది..”

చరిత నివ్వెరబోయింది.. అవంతికి పిచ్చా... అమ్మ గురించి ఇలా మాట్లడచ్చా..

అవంతి మళ్ళీ చెప్పసాగింది.. “మా అమ్మ ఎప్పుడు చూసినా ఇంట్లో గట్టి, గట్టిగా అరుస్తూ ఉంటుంది. నాన్నని, నన్ను అస్తమానం తిడుతూ ఉంటుంది.. తనేం చెబితే అదే అందరూ చేయాలి అంటుంది. అసలు మా అమ్మకి ప్రేమగా మాట్లాడడం అనేది తెలియదు.. నాకు మా అమ్మంటే అసలు ఇష్టం లేదు.. అందుకే పెళ్లి చేసుకుని అత్తారింటికి వెళ్ళిపోతా.”

చరితకి అవంతి మాటలు వింటుంటే జాలేసింది..

అవంతి చేయి పట్టుకుని నెమ్మదిగా అంది “ అలా అనకూడదు. అమ్మ మన మంచికోసమే చెప్తుంది ఏదైనా. కాకపోతే కొంచెం ప్రేమగా చెప్పక పోవచ్చు. అంత మాత్రాన అమ్మకి నువ్వంటే ఇష్టం ఉండకపోదుగా. మా అమ్మ వచ్చేసాక ఒకరోజు మీ ఇంటికి తీసుకు వస్తాను మీ అమ్మకి అమ్మతో నిన్ను ప్రేమగా చూడమని చెప్పిస్తాను సరేనా?”

“లేదులే మా అమ్మ ఎవరు చెప్పినా వినదు.”

“తప్పకుండా వింటుంది. నీకెందుకు ఆంటిలో మార్పు నువ్వే చూస్తావుగా..పద ఇప్పుడు నెక్స్ట్ క్లాసు అటెండ్ అవుదాము.”

అవంతి చున్నీతో కన్నీళ్ళు తుడుచుకుని విస్మయంగా అడిగింది " నువ్వు ఇంత ధైర్యంగా ఎలా ఉన్నావు చరితా? నిజంగా బాబాగారు మీ అమ్మ ఎక్కడ ఉందో చెప్తారా? కరెక్ట్ గా చెప్తారా?"

"బాబాగారు అంటే మామూలు బాబాగారు కాదు. షిరిడి సాయి నిజామాబాదులో వెలిసారుట. మరి షిరిడి సాయి బాబా అంటే బోలెడు మహిమలు ఉంటాయిగా. తప్పకుండా చెప్తారు.. అమ్మని తీసుకుని వస్తారు అమ్మమ్మ, ఆంటి. "

షిరిడి సాయి నిజామాబాదు లో వెలిశారా! అంటే. మళ్ళీ పుట్టారా? దేవుళ్ళకి మరణం లేదు అంటారు కదా మళ్ళీ పుట్టడం ఏంటి? పుట్టడం కాకపోతే వెలిశారు అంటే అర్ధం ఏంటి? నిజంగా ఆయన ఆంటి ఎక్కడికి వెళ్ళారో చెప్తారా? నిజంగా బాబాగారికి మహిమలు ఉండి ఉంటాయా? ఇంకా ఏం చెప్తారు? అమ్మని కూడా వెళ్ళమని చెప్పాలి.. ఆవిడకి ఏం కావాలి? ఎందుకు ఎప్పుడూ కోపంగా చికాకుగా ఉంటుందో ఆయన ఏదన్నా మంత్రం వేసి అమ్మని మంచిగా చేస్తారేమో.. లేకపోతే విభూతి ఇచ్చి అమ్మ చికాకు పోగోడతారేమో..!

అవంతి మెదడంతా రకరకాల ఆలోచనలతో గజిబిజిగా అయింది.

లీలమ్మ, శారద ఆర్మూర్ లో ఉన్న విద్యానంద స్వామి ఆశ్రమం చేరేసరికి పది దాటింది. మార్చ్ నెల కావడంతో అప్పటికే ఎండ చుర్రుమంటోంది.

ఎక్కువ శ్రమ పడకుండానే ఆశ్రమం చేరుకొని, గేటు ముందు కారు ఆపాడు డ్రైవర్.

లోపలనుంచి కొందరు భక్తులు చేతిలో ప్రసాదంతో బయటికి వస్తున్నారు.

"మనం అదృష్టవంతులం. స్వామి ఇంకా దర్శనం ఇస్తున్నారు" అంది లీలమ్మ.

శారద కారు దిగి తలెత్తి గేటునుంచి లోపల ఆవరణదాకా పరిశీలించి చూసింది.

అలా చూస్తుంటేనే ఏదో తెలియని భక్తి భావం గుండెనిండా నిండిపోయింది.

లోపల చాలామంది భక్తులు ఉన్నా ఎక్కడా హడావుడి, అలజడి కనిపించడం లేదు. చాలా ప్రశాంతంగా ఉంది. సాధారణంగా ఇలాంటి చోట కనిపించే భజనలు, జయ జయధ్వానాలు లేవు. లోపలికి వెళ్ళే వాళ్ళు, బయటికి వచ్చేవాళ్ళు కూడా నిశ్శబ్దంగా వస్తున్నారు.

"రామ్మా" అంటూ లీలమ్మ గేటు దాటి ఆవరణ లోకి ప్రవేశించింది. ఆవిడ చేతిలో దారిలో కారు ఆపి కొన్న అరటిపండ్లు, పూలు ఉన్నాయి.

ఇద్దరూ వరండా మీదకి వెళ్లారు. ఇంకా హోమగుండం వెలుగుతూనే ఉంది. నిప్పు కణికలు ఎర్రగా మండుతున్నాయి. సుగంధ ద్రవ్యాల పరిమళం, సాంబ్రాణి పరిమళం అంతా వ్యాపించింది.

ఒక శిష్యుడు కాషాయరంగు ధోవతి, భుజం చుట్టూ కండువా కప్పుకుని , నుదుట విభూతి బొట్టుతో వాళ్ళ దగ్గరకు వచ్చాడు.

"చండి హోమం అయిపోయింది" అన్నాడు.

"స్వామిని దర్శించుకోడానికి వచ్చాము" అంది లీలమ్మ.

అతను గోడకి ఉన్న గడియారం చూసి " ఇప్పుడు సమయం అయిపోయింది. మీరు తిరిగి రేపు ఉదయం రండి" అన్నాడు.

లీలమ్మ బతిమాలుతున్న స్వరంతో అంది "కాదు స్వామి మేము హైదరాబాద్ నుంచి వస్తున్నాము.. అవసరంగా స్వామిని కలవాలి. దయచేసి దర్శనం ఇప్పించండి."

"కుదరదమ్మా. స్వామికి విశ్రాంతి సమయం అయింది" అన్నాడు అతను.

లీలమ్మ నిస్సహాయంగా శారద వైపు చూసింది. శారద నెమ్మదిగా అంది "మేము స్వామిని అవసరంగా దర్శించుకోవాలని ఎంతో కష్టపడి వచ్చాం.. ఆడవాళ్ళం. మళ్ళీ, మళ్ళీ అంత దూరం నుంచి వచ్చే అవకాశం లేదు. దయచేసి దర్శనం ఇప్పించండి."

ఇంతలో మరో శిష్యుడు " ఏంటి సంగతి?" అంటూ అక్కడికి వచ్చాడు.

లీలమ్మ మళ్ళీ చెప్పిన విషయమే చెప్పింది.

శిష్యులు ఇద్దరూ ఒకరి మొహం ఒకరు చూసుకున్నారు "సరే ఉండండి" అంటూ ఇద్దరూ స్వామి ఉన్న గదిలోకి వెళ్ళారు.

రెండు నిమిషాల్లో తిరిగి వచ్చి " వెళ్ళండి స్వామి రమ్మన్నారు" అన్నాడు ఒకతను.

ఇద్దరి మొహాల్లో వెలుగు వచ్చింది..

కొంచెం బెరుకుగా లోపలికి వెళ్లారు. ప్రశాంతంగా కూర్చున్న స్వామిని, ఆయన వెనక గోడకి ఉన్న నిలువెత్తు కాళికాదేవి పటాన్ని చూసి నమస్కరించారు.

స్వామి చిరునవ్వుతో తల పంకించి కూర్చోమన్నట్టుగా సైగ చేసారు.

లీలమ్మ చేతిలో ఉన్న పళ్ళు, పూలు స్వామికి కొంచెం ఎడంగా ఉన్న వెండి పళ్ళెంలో పెట్టి కొంగు భుజాల చుట్టూ కప్పుకుని చాప మీద ఒదిగి కూర్చుంది. శారద ఆవిడ పక్కనే కూర్చుంది.

"చెప్పండమ్మా" అన్నాడు స్వామి ఆదరపూర్వకంగా.

శారద లీలమ్మ వైపు చూసింది. ఆవిడ చెప్పు అన్నట్టు శారద వైపు చూసింది.

శారద "మీరే చెప్పండి" అంది సన్నగా.

ఆవిడ కొన్ని క్షణాలు మౌనంగా ఉండి చెప్పసాగింది.

ఆరోజు ఉదయం భాస్కర్ దగ్గరనుంచి ఫోన్ వచ్చిన క్షణం నుంచి మొత్తం చెప్పి అంది "అసలు మా అమ్మాయికి కష్టం అంటూ ఏమి లేదు స్వామి ... దేవుడులాంటి భర్త, రత్నాల్లాంటి పిల్లలు.. స్వంత ఇల్లు, ఆర్ధికంగా కూడా ఏ ఇబ్బంది లేదు... ఎగువ మధ్య తరగతి కుటుంబం .. మరి ఎందుకు హటాత్తుగా అలా వెళ్ళిపోయిందో మాకు అర్ధం కావడం లేదు.. అంతా అయోమయంగా ఉంది."

ఆయన భ్రుకుటి ముడిచి "ఆవిడ వయసు ఎంతమ్మా?" అనడిగాడు.

"యాభై వచ్చిందనుకుంటా..." అంది లీల శారద వైపు చూసి.

"ఆరోగ్య సమస్యలు ఏమన్నా ఉన్నాయా..?"

"లేదు స్వామి చాలా ఆరోగ్యంగా, చలాకీగా ఉండేది. కాకపోతే ఈ మధ్య అంటే గత మూడు నాలుగు నెలలుగా ఏదో మానసికంగా బాధపడుతోంది. ఏంటి అంటే చెప్పదు " శారద చెప్పింది. ఆయన మాట్లాడలేదు.. కళ్ళు మూసుకుని ధ్యానంలో కూర్చున్నట్టుగా ఉండిపోయాడు.

శారద, లీలమ్మ ఆయన ఏం చెప్తాడో అన్నట్టు ఊపిరి బిగపట్టి ఉద్వేగంగా చూస్తూ కూర్చున్నారు.

ఆయన కళ్ళు తెరిచి అడిగాడు.. "ఆవిడకి బాగా కావలసిన స్నేహితులు, ఆత్మీయులు ఎవరన్నా ఉన్నారా? అంటే ఎపుడన్నా వాళ్ళని కలుసుకోడానికి వెళ్ళడం? "

శారద ఆయన మాటలు మధ్యలోనే ఆపుతూ అంది "అలాంటి వాళ్ళు ఎవరూ లేరు. మేమిద్దరమే మంచి స్నేహితులం. ఒక సినిమాకి వెళ్ళాలన్నా, ఒక షాపింగ్ వెళ్ళాలన్నా మేమే కలిసి వెళ్తుండే వాళ్ళం. "

అలాగా అన్నట్టు తల ఊపాడు..

మళ్ళీ నిశ్శబ్దం ఆవరించింది.

లీలమ్మకి ఆ నిశ్శబ్దం భయం గొల్పుతోంది. ఆయన మోహంలో ఇంతకు ముందు చూసిన ప్రశాంతత లేదు.. ఏదో తీవ్రంగా ఆలోచిస్తున్నట్టుగా ఉన్నాడు.

“ఆవిడ ఫోటో ఉందా మీ దగ్గర?” అడిగాడు ఆయన..

“ఫోటోనా? “. తెల్లబోయి చూసింది లీలమ్మ. ఫోటో తీసుకు రావాలన్న ధ్యాస రాలేదు..

శారద బాగ్ లో నుంచి మొబైల్ తీస్తూ “ నా మొబైల్ లో” ఉంది అంటూ గాలరి మొత్తం వెతికి తనూ, జానకి ఉన్న ఫోటో తీసి ఆయనకి కొంచెం దగ్గరగా వెళ్లి చూపించింది.

ఆయన ఫోటో వైపు తీక్షణంగా చూసి, శిష్యుడుని పిలిచాడు.

శిష్యుడు వినయంగా లోపలికి వచ్చాడు.

“ఆయన శారదతో ఈ ఫోటో అతనికి చూపించమ్మా“ అన్నాడు.

శారద శిష్యుడికి ఫోటో చూపించింది.

అతను కొన్ని క్షణాలు అలాగే చూస్తూ ఉండి “ఈ అమ్మగారు నిన్న సాయంకాలం మన ఆశ్రమానికి వచ్చారు.. తమరి దర్శనం కావాలన్నారు... ఉదయం రమ్మని పంపించాను” అన్నాడు.

శారద, లీలమ్మ ఒక్కసారి ఉలిక్కిపడి కొంచెం గట్టిగా అరిచారు “ఇక్కడికి వచ్చిందా మా జానకి?”

స్వామి వాళ్ళని ఆందోళన పడద్దు అన్నట్టుగా చేత్తో వారిస్తూ “ భయపడకండి...ఆవిడ ఎక్కడికి వెళ్ళదు తిరిగి వస్తుంది..” అన్నాడు.

లీలమ్మ కళ్ళల్లో నీళ్ళు తిరుగుతుంటే దగ్గుత్తికతో అంది ” ఏనాడూ భర్త తోడు లేకుండా ఎక్కడికి వెళ్ళని మనిషి స్వామి. దానికి వయసు పెరిగింది కాని ఏమి లోకజ్ఞానం లేదు. ఎలా వచ్చిందో ఇక్కడికి, ఎక్కడికి వెళ్లిందో అయోమయంగా ఉంది..” అంటూ శిష్యుడు వైపు తిరిగి చేతులు జోడిస్తూ వేడుకోలుగా అంది “నిజమేనా నాయనా? నువ్వు గుర్తు పట్టగలవా ఈవిడేనా నిన్న వచ్చింది?.. ఎక్కడికి వెళ్లిందో చెప్పగలవా?”

“లేదమ్మా ... స్వామి వారు సాయంకాలాలు దర్శనం ఇవ్వరని ఉదయం రమ్మని చెప్పాను.. ఆవిడ చాలా నీరసంగా అనిపించారు.. ఉదయమా ... ఎలా.. ఇవాళ ఎక్కడ ఉండను... నేను ఇంటికి వెళ్ళాలి అంటూ గొణుగుతూ వెళ్ళిపోయింది” అన్నాడు.

ఆవిడకి దుఃఖం పొంగుకొచ్చింది..

శారదకి కూడా భయంతో పాటుగా ఏడుపు వచ్చింది.. నిగ్రహించుకుంటూ స్వామి వైపు చూసింది.

“ఆందోళన పడకండి.. ఆమె తప్పకుండా తిరిగి ఇంటికి వస్తుంది.. ఆ తల్లిని జగజ్జనని నమ్ముకోండి“ అంటూ వెండి పళ్ళెంలో ఉన్న భస్మం కాగితం పొట్లం కట్టి ఇద్దరికీ చెరొక పొట్లం, రెండేసి అరటి పళ్ళు ఇచ్చాడు.

“మళ్ళీ మీ దగ్గరకు వస్తే మాకు సమాచారం అందించగలరా స్వామి శ్రమ అనుకోకుండా?” శారద వినయంగా అడిగింది.

“మీ చిరునామా, ఫోన్ నెంబర్ మా వాళ్ళకి ఇవ్వండి” అన్నాడు ఆయన.

“మళ్ళీ ఎప్పుడు రమ్మంటారు స్వామి?” అడిగింది లీలమ్మ.

“మీకు కబురు చేస్తాను ... వెళ్లి రండి” అన్నాడు అయన చేయెత్తి ఆశీర్వదిస్తూ ..

ఇద్దరూ శిష్యుడి వెనకాల బయటికి వచ్చారు.

అతనికి ఒక కాగితం మీద ఫోన్ నెంబర్, అడ్రస్ రాసిచ్చి “ఆవిడ వస్తే వెంటనే మాకు ఫోన్ చేయండి... ఆవిడతో మాట్లాడించండి .. ఆవిడ ఎటూ వెళ్ళకుండా మేము వచ్చిందాకా ఇక్కడే ఉంచండి” అంది శారద.

"మా ఆశ్రమంలో ఇక్కడి స్త్రీలు తప్ప పరాయి స్త్రీలు ఉండడం నిషిద్ధం అమ్మా" అన్నాడు.

"మా కోసం ఒక మూడు గంటలు ఉంచండి.. వెంటనే వస్తాం మేము.. ప్లీజ్" అంది.

అలాగే అయిష్టంగా అంగీకరించాడు అతను.

ఇద్దరూ బరువెక్కిన మనసులతో గేటు బయటికి వచ్చారు.

"మా అల్లుడికి ఒకసారి ఫోన్ చేసి ఈ విషయం చెప్పకూడదూ? ఎవరన్నా తెలిసిన వాళ్ళు ఉంటే ఈ ఊళ్లోనే ఎక్కడన్నా ఉందేమో వెతికిస్తాడు" అంది లీలమ్మ.

"రండి కారులో కూర్చుని చేద్దాం" అంది శారద.

వాళ్ళని చూడగానే దూరంగా నిలబడి సిగరెట్ కలుస్తున్న డ్రైవర్ సిగరెట్ విసిరి పడేసి వచ్చి డోర్ తీసాడు.

ఇద్దరూ కారులో కూర్చున్నాక శారద భర్తకి ఫోన్ చేసి విషయం చెప్పి, భాస్కర్ నెంబర్ తీసుకుని అతనికి కాల్ చేసింది. జరిగింది అంతా క్లుప్తంగా చెప్పింది.

భాస్కర్ ఉద్వేగంగా అడిగాడు.. "ఆశ్రమం చుట్టుపక్కల ఎక్కడన్నా ఉందేమో చూసారా?"

"లేదు.. ఇక్కడ ఆశ్రమం తప్ప దగ్గరలో ఇళ్ళు లేవు.. అంతా మైదానాలు, పొలాలు ఉన్నాయి.."

"అయ్యో. మీరు అక్కడే ఎక్కడన్నా సాయంత్రం దాకా ఉండండి. నేను బయలుదేరి వస్తాను. ఖచ్చితంగా అక్కడే ఉంటుంది. "

"ఎక్కడ ఉండాలి తెలిసిన వాళ్ళు ఎవరూ లేరే ఇక్కడ" అంది శారద..

"శారదగారు ప్లీజ్. ఏదన్నా మంచి హోటల్ చూసుకుని రూమ్ తీసుకుని రెస్ట్ తీసుకోండి. నేను వచ్చేస్తాను ఇప్పుడే బయలు దేరతా..." బతిమాలాడు భాస్కర్.

శారద లీలమ్మతో అంది "మనల్ని హోటల్ రూమ్ తీసుకుని ఆయన వచ్చిందాకా ఇక్కడే ఉండమంటున్నారు."

"మనకేం తెలుసు ఇక్కడ?" అంటూ డ్రైవర్ ని అడిగింది "మంచి హోటల్ ఎక్కడుందో తీసుకుని వెళ్తావా బాబు?"

"నిజామాబాదు వెళ్ళాలమ్మా" అన్నాడు.

"అలాగే వెళ్దాం" అంది ఆవిడ.

శారద భాస్కర్ కి సరే అని చెప్పి ఫోన్ ఎండ్ బటన్ నొక్కింది.

కారు నిజామాబాదు వైపు బయలుదేరింది.

(కొనసాగింపు వచ్చేసంచికలో)

Post your comments